

ЮЛІЯ ЧЕРНІНЬКА

КОМІСАР
ЯБЛУЧКО
І ТАЄМНІ АГЕНТИ

НАМАЛЮВАЛА

АНАСТАСІЯ РУДИК

Юлія Чернінька

Комісар Яблучко і таємні агенти [Текст] : повість / Юлія Чернінька. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 128 с.

ISBN 978-966-448-448-7

Коли почалася наша історія? Того дня, коли на вулиці Джмеля відкрилася піцерія «Козаностра». Там почали порядкувати підозрілі брати-італійці, а всі мешканці вулиці перетворилися на справжніх ласунів та ненажер. Хто такий Гладкий Луїджі? І що ж відбувається за зачиненими дверима піцерії? Нею вже зацікавилися справжні супер-агенти! Розплутати цю загадкову історію до снаги лише комісарові Яблучку — звичайному хлопчику з незвичайними здібностями детектива!

УДК

© Юлія Чернінька, текст, 2025

© Анастасія Рудик, ілюстрації, 2025

© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-448-448-7

Усі права застережено

З нової пекарні «Козаностра» ширилися неймовірні аромати духмяної випічки. Запах кориці, ванілі, коріандру, базилику, гвоздики та інших чудових приправ тоненькими цівочками залітав у ніздрі всіх мешканців вулиці Джмеля, що височіла на Лівому березі Києва.

Люди, наче сновиди, тягнулися до пекарні й вишиковувалися на вході в довжелезні черги. Їх несамовито вабив цей приємний аромат свіжоспечених ласощів.

У пекарні всім заправляли три італійці: Пукеріно, Какеріно й Ріноріно. По-простому — брати Ріно.

Італійська пекарня розмістилася на першому поверсі високого житлового будинку, що нагадував гостроверху башту. Над входом до пекарні майоріла розмальована всіма барвами приваблива

вивіска. На ній виблискували вміло намальовані круасани, панбріюші та всіяне горішками, наче на мистинами, сухе печиво кантучі.

Пекарню й ресторан брати відкрили нещодавно. Новий «смачний» заклад одразу спричинив фурор – ще ніколи й нікому не доводилося куштувати таких вишуканих ласощів.

Тож слава про пекарню «Козаностра» ширилася вулицями з фантастичною швидкістю. Про випічку говорили в довгих чергах до всіх установ міста, у парках, скверах і навіть на спортмайданчиках.

Із самого ранку, ще до відкриття пекарні, на вулиці утворювалася черга з охочих посмакувати вранішніми хрусткими, вкритими глазур'ю бріюшами або ж славнозвісними пиріжечками з м'ясом фантастичного смаку. А що вже казати про кренделики, пампухи й сирні завиванці? То взагалі окрема розмова, яка зайняла б половину нашої розповіді. Тож не будемо відволікатися й повернемося до персон трьох братів-італійців.

Усі навколишні мешканці були просто в не-самовитому захваті від Пукеріно, Какеріно й Рі-норіно. Ці завзяті бізнесмени майже все робили самі. Самотужки обслуговували покупців, заку-повували найкращу сировину з італійських аль-пійських пасовиськ, а це — молоко, сири, борош-но та дивовижне м'ясо. Троє пекарів власноруч готували, замішували й випікали свою неймовір-ну продукцію, а ще обслуговували гостей у рес-торані, що працював вечорами.

Подейкували, що зовсім скоро закладу «Коза-ностра» дадуть зірку Мішлена. А зірки Мішлена — то найвища нагорода для будь-якого ресторатора. Та це нікого не здивувало б! Адже кулінарні ше-деври в закладі «Козаностра» заслуговували най-більшої похвали та світового визнання.

Діти обожнювали пекарню трьох братів-іта-лійців, а батьки не могли натішитися апетиту сво-їх чад. Адже всі мами й тати невимовно радіють, коли їхні дітиська наминають обід із апетитом.

Наїстися в «Козаностра» було і справді складно. З кожним новим тістечком чи шматком піци хо-тілося все більше й більше. Люди викочувалися з пекарні та ресторану, як ті м'ячі. Спочатку у две-рях з'являвся живіт, а вже пізніше — весь тулуб. Щоки малюків були рум'яними й пухкими, з кож-ним днем збільшуючись і збільшуючись. Та зупи-нитися ніхто не міг. А що найдивніше — не хотів. Ласощі від Пукеріно, Какеріно й Ріноріно не ли-ше насичували, а й піднімали настрій і кликали знову до пекарні по черговий пампух із м'ясом, сиром чи конфітюром.

2

Батьки маленького Ярка майже завжди були на роботі. Іноді хлопцеві здавалося, що вони там і спати лягали б, але повертаються додому лише через те, що в них на роботі немає ліжка. Йому дуже бракувало батьків. Вони так багато працювали, що навіть на вихідні бігли на роботу.

— Твої батьки — відомі журналісти, Ярчику, — повторювала йому тітка Ганя. — Ти повинен гороруватися з того, а не скиглити.

Це була огрядна літня жінка, яка наглядала за Ярком, поки батьки працювали, тобто проводила з ним весь день після того, як забирила хлопчика зі школи.

Тітка Ганя жила в сусідній квартирі й підробляла нянею, майже замінивши малому батьків.

Літня пані дуже полюбила випічку з пекарні «Козаностра». Ярکو постійно бачив у її руці то кренделик, то рогалик, то шматок жирної піци пепероні. Але особливо тітка Ганя любила пампухи з м'ясом. Вони були такими смачними, що літня ласунка аж мружилася, коли підносила пампуха до рота.

— Ну що за диво ці пампухи з м'ясом! Начинка навіть не схожа на м'ясо! Вона тане в роті, наче карамельна лава, просочена ароматом райських трав! — з насолодою зітхала пані.

Саме на цих смаколиках вона й набрала 20 кілограмів. Щовечора літня жінка розмірковувала про дієту, а зранку бігла одна з перших до італійської пекарні.

Ярко мало не єдиний у всьому мікрорайоні був байдужим до випічки братів-італійців. Мабуть, він такий один був і на все місто. Понад усе хлопчик любив суші й сашімі — саме в японські